

Із віршів про Пушкіна

Максим Рильський

Нет, весь я не умру.

А. С. Пушкин

Олов'яний погляд Миколая,

І Дантес у профіль і en face...

Друг корить — як завжди, ворог лає,

І минає, і спливає час.

На балу кокетлива мадонна

В'ється, безрозумна, як мотиль,

А земля така навколо сонна,

А такий у серці темний біль!

Що там щастя — хоч спокою б клопоть,

Хатка і піщаний косогір,

Де жандармська не одягне лапа

В пізній камер-юнкерський мундир.

Рідні книги в синьому сап'яні,

Тихий згад шумних ліцейських літ,

Воркітливий, сивий голос няні,—

Та невже це тільки тінь і слід?

Тінь і слід — і дружба, і кохання,

І вигнання, й пориви, і сни?

Та невже було це дождання

Зовсім не можливої весни?

Ні! Рука не випускала вперто

Вірного, невтомного пера,

І, як час йому прийшов умерти,

Сам він знав, що весь — не умира.

1938